

Susse havde nær slaaet sin Skraldelatter op.

„Gud — ham! Hvor kommer De dog paa det, Frøken?“

„De fortalte mig — men det husker De maaske ikke — at De den Aften havde været hos ham. Pastor Vestrup var, saa vidt jeg erindrer, ogsaa den første, der kom til Dem her paa Hospitalet, da De fik Lov til at modtage Besøg.“

Susse havde faaet et Udtryk, som om hendes Tanker var paa Jagt efter en flygtende Erindring. Men hun ry-stede energisk paa Hovedet.

„Næ — dersom det var ham, hvorfor skulde han saa ikke sige det? Hvorfor skulde han skjule det?“

Frøken Mohn saae fast paa hende.

„Han kunde maaske have sine Grunde.“

„Ja, hvad skulde det være? Det er jo da ingen Skam at redde et Menneskeliv. — Men det er nu ikke ham. Det kan jeg da ikke tro.“

Det lød saa tilforladeligt, at Frøken Mohn uvilkaarlig klappede hendes Arm.

„Ja ja. Det er jo egenlig ogsaa ligegyldigt, hvem Personen er. Han var dog kun et Redskab i en højeres Haand.“

„Ja,“ sagde Frøken Susse og kiggede op paa hende med et undersøgende og forlegent Blik.

I det samme hørt Overlægens Stemme ude paa Gangen. Døren gik op, og hans Hoved kom tilsyne.

„Der er vel ikke noget her?“ spurgte han Frøken Mohn.
„Ja, saa kommer jeg igen imorgen.“